Directe a l’infinit

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

El jardí del temps

Lletra original

I era un món salvatge, molt lluny de la gentpotser per això, era tant adient.No dúiem equipatge, no sabia el perquèi és que en aquest viatge no et servirà de res.I ara fa temps, i ara fa mesos,no ser on vull anar però no em fa res.I tant he desitjat aquesta Lluna de Maig,i he begut el beuratge que el druida ha preparati ara ve quan em relaxo, no vull esperar res,tanco els ulls i m'oblido de tot allò de mésI ara fa temps, i ara fa mesos.A l'horitzó les portes quasi s'estan obrint,de lluny un ritme et porta directe a l'infinit,no hi ha cues ni peatges, per entrar allà dins,en un moment o altre es vestirà la nit,ànimes en pena ara redrecen el seu camí.Estic fent-me preguntes amb molta claredati la resposta són imatges que mai he vist abans.Camino cap a dintre amb molta percepció,ara sé que estan obertes les portes a un nou món.No, no et deixis res per dirno, no tinguis por a entrar allà dins.I ara fa temps, ara fa mesos.A l'horitzó les portes quasi s'estan obrint,de lluny un ritme et porta directe a l'infinit,no hi ha cues ni peatges, per entrar allà dins,en un moment o altre es vestirà la nit.Ànimes en pena, ara redrecen el seu camí.Ànimes en pena, ara desperten un nou matí.

Lletra traduïda

endinsant-nos en el Misteri

Què curiós que una cançó es plantegi temes com ara "l'infinit" o d'altres visions del més enllà. El misteri no el podem posseir, només podem acceptar-lo i endinsar-nos-hi amb confiança. Només davant del misteri no hem de tenir por de dir res perquè només podem abandonar-nos-hi. Al final, davant la Veritat darrera no cal tenir por: Per tant, no tingueu por de tots ells, **perquè no hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber**. Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, i allò que sentiu a cau d'orella, pregoneu-ho des dels terrats. **I no tingueu por dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima**; temeu més aviat el qui pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern. ¿No es venen dos ocells per pocs diners? Doncs ni un de sol no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells, us té comptats. Per tant, no tingueu por: vosaltres valeu més que tots els ocells. (Mt 10, 26-31)

LA NINA DE SAL (Anthony de Mello. El cant de l'ocell)

Una nina de sal recorregué milers de quilòmetres i es parà a la vora del mar. Quedà fascinada per aquella massa mòbil líquida totalment distinta de tot allò que havia vist fins aleshores. "Què ets tu?", preguntà a la mar la nina de sal. Amb un somriure, la mar li respongué: "Entra i comprova-ho tu mateixa". I la nina es ficà endins. Però a mesura que s'hi endinsava, anava dissolent-se, fins que amb prou feines en quedava res. Abans de dissoldre's del tot, la nina exclamà amb sorpresa:**"Ara ja sé qui sóc".**